

сжи — и ще видиш. Нека иде на чучура: нека дойде онзи прокопсаник с мечката — ако не ѝ ритне сърце от него — ще видиш!

XII.

Калина се вржща.

Б. Краса. (Седнала пред прага в трема). Я ела, при мене!

Калина. (Изправила се до нея). Какво ще ми кажеш, бабо Красо?

Б. Краса. Ще искам да ти побая: не ми се нещо харесваш.

Калина. Тя мама, затж . . . че какво ми е?

Б. Краса. И нищо да не ти е. От баянието зло не става. (Придърпва я към себе си и почва да ѝ трие челото и нещо да шжпне. Проява се и като я гледа в очите духва я) Пфу! на дявола в ушите

Калина се изсмива.

В това време се чува гласа на Захарина.

Гласа на Захарина. Калино, Калино!

Калина. (Става и изтичва към вратата). Влез Захарино!

Х. Гена. Виждаш ли я! Щом ѝ чу гласа и скача.

Б. Краса. И от нея ще я разлжча. То е лесно. Само от мечкаря да ѝ ритне сърце. Туй е лесно. (Става) Сега да си ходя. А пжк за туй . . . както ти казвам.

Придружена баба Краса от Хаджи Гена излизат. До портата се чува гласа на Калина: — Защо? . . . Ела малко . . . то до като ги намеря.

Влизат Калина и Захарина.

XIII.

Захарина. Аз додох по-рано; като чух, че имаше други, рекох какво ще правя.

Калина. Е, утре ще идем на чучура — нали?

— Не ми се толкова ходеше, ама като искаш.

— Ще дойдеш сестричке, ще дойдеш! Аз нали . . . пжк самичка, некак

Захарина. Добре, ще дода!

Калина. Кжде се губи цел ден? Нали знаеш, че един ден, ако те не видя? . . .

— Бех на Самодивската чукара. Да видиш какъв цжв-иал глок си набрах!

— Там ли беше, кога слжнцето залезе?

— Страх ме беше да не замржкна.

— Да сжм знаяла и аз идвах . . . Ах, как чудно се вижда от там кога слжнцето залезва! . . . Нема да забравя кога от там гледах слжнце като залезва! Виде ли какви равнини